

Vergaderjaar 2006–2007 A

30 890

Verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland; 's-Gravenhage, 21 december 2005

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 17 november 2006

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 24 november 2006.

De wens dat het verdrag aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens één van de Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 24 december 2006.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, eerste lid, en artikel 5, eerste lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen het op 21 december 2005 te 's-Gravenhage totstandgekomen verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (Trb. 2006, 9 en 226).

Een toelichtende nota bij het verdrag treft u eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
B. R. Bot

1. Algemeen

De bilaterale betrekkingen op het gebied van de sociale verzekeringen tussen Nederland en het Verenigd Koninkrijk zijn geregeld in het op 11 augustus 1954 tot stand gekomen Verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Verenigd Koninkrijk (Trb. 1954, 114; hierna te noemen: het verdrag van 1954). De toepasselijkheid van het verdrag van 1954 strekt zich voor wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft uit tot het grondgebied in Europa en voor wat het Verenigd Koninkrijk betreft tot Groot-Brittannië (Engeland, Schotland, Wales) en Noord-Ierland, alsmede tot het Eiland Man. De personele werkingssfeer van het verdrag van 1954 is beperkt tot de onderdanen van de verdragssluitende partijen.

Met de toetreding per 1 januari 1973 van het Verenigd Koninkrijk en Noord-Ierland tot de Europese Gemeenschappen heeft het bilaterale verdrag zijn belang grotendeels verloren. Sedert genoemde datum worden de socialezekerheidsrelaties tussen Nederland en het Verenigd Koninkrijk geregeld op basis van Verordening (EEG) nr. 1408/71 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PbEG 1971, L 149; hierna te noemen: Verordening (EEG) nr. 1408/71) en Verordening (EEG) nr. 574/72 betreffende de wijze van toepassing van Verordening (EEG) nr. 1408/71 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PbEG 1972, L74; hierna te noemen: Verordening (EEG) nr. 1408/71). Artikel 6 van Verordening (EEG) nr. 1408/71 bepaalt dat deze verordening wat de personele en de materiële werkingssfeer betreft in de plaats treedt van een bilateraal verdrag als het verdrag van 1954.

Artikel 299, zesde lid, onderdeel c, van het EG-Verdrag bepaalt dat de bepalingen van het EG-Verdrag op de Kanaaleilanden en op het Eiland Man slechts van toepassing zijn voor zover noodzakelijk ter verzekering van de toepassing van de regeling die voor deze landen is vastgesteld in het op 22 januari 1972 ondertekende Verdrag betreffende de toetreding van de nieuwe lidstaten tot de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie. Sociale zekerheid valt niet onder Protocol nr. 3 betreffende de Kanaal-eilanden en het Eiland Man behorende bij de toetreding tot de Europese Gemeenschappen van het Koninkrijk Denemarken, Ierland, het Koninkrijk Noorwegen en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland (PbEG 1972, L 73).

Hieruit volgt dat het bilaterale verdrag van 1954 in de praktijk nog slechts van belang is voor het Eiland Man.

Aanvankelijk vormde het ontbreken van coördinatieregels voor de Kanaaleilanden, waar het EEG-verdrag ook niet van toepassing is, aanleiding om te komen tot een herziening van het verdrag van 1954. In tegenstelling tot het verdrag van 1954 behoren ook Jersey en Guernsey (inclusief Alderney, Herm en Jethou) tot de territoriale werkingssfeer van het onderhavige verdrag. Nadien is daar de beleidsdoelstelling van de op 1 januari 2000 in werking getreden Wet beperking export uitkeringen bijgekomen. Op grond van deze wet heeft de verzekerde geen recht op een socialeverzekeringsuitkering gedurende de periode dat hij, of degene ten behoeve van wie de uitkering wordt verstrekt, niet in Nederland woont. Deze exportbeperking geldt niet, indien de betrokkene woont in een land waarin op grond van een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie recht op uitkering kan bestaan. Achtergrond van deze wetgeving is de omstandigheid dat de rechtmatigheid van de

socialeverzekeringssuitkeringen die over de grens worden verstrekt, niet afdoende kan worden gewaarborgd. De uitvoeringsorganen beschikken dikwijls niet over de mogelijkheden om buiten Nederland de voor de uitvoering van de sociale verzekeringen noodzakelijke verificaties en controles te verrichten zoals die ook in Nederland plaatsvinden. Het doel van de Wet beperking export uitkeringen is om de rechtmatigheid van de uitkeringen te verbeteren door de handhaafbaarheid van de socialeverzekeringswetten over de grens te versterken. Het middel hiertoe is om met de landen waar Nederlandse uitkeringen worden betaald, bij verdrag afspraken te maken die ten aanzien van dat land de handhaafbaarheid van de socialeverzekeringswetten, en daardoor de rechtmatigheid van de uitkeringen, verbeteren. Hiertoe behoren tevens afspraken die de terugvordering van onverschuldigd betaalde uitkeringen vergemakkelijken. Het onderhavige verdrag bevat afspraken op dit terrein. Bijstand behoort eveneens tot de werkingssfeer van deze bepalingen. Hierdoor kunnen bepalingen over terugvordering en verrekening bij de uitvoering van de Wet werk en bijstand worden toegepast. Het verdrag van 1954 verliest zijn geldigheid op het moment dat het onderhavige verdrag in werking treedt.

2. Artikelsgewijs

Deel I. Algemene bepalingen

Artikel 1 bevat definities. Vermeldenswaard is dat dit artikel ook een definitie van sociale bijstand bevat.

Overeenkomstig artikel 2 is het verdrag van toepassing op personen die, ongeacht de nationaliteit, verzekerd zijn of geweest zijn op grond van de wetgeving van een der verdragsluitende partijen, alsmede op de gezinsleden en nagelaten betrekkingen van deze personen.

Artikel 3 vermeldt de wettelijke regelingen waarop het verdrag van toepassing is. Onderscheiden wordt hierbij welke stelsels specifiek voor de verschillende territoria van het Verenigd Koninkrijk van toepassing zijn. Ten aanzien van het Eiland Man geldt dat de geldende wetgeving voor een groot deel is gebaseerd op het algemeen in Groot-Brittannië geldende stelsel, doch hierop gelden enige uitzonderingen. Zo kent het Eiland Man bijvoorbeeld geen wettelijke regeling inzake uitkeringen bij ziekte en zwangerschaps- en bevallingsuitkeringen. Jersey en Guernsey hebben een eigen, autonoom sociaalzekerheidsstelsel.

Het verdrag bevat geen coördinatieregels inzake medische zorg aangezien geen overeenstemming kon worden bereikt over een regeling die verder zou reiken dan uitsluitend het toerisme. Voor de toepassing van de artikelen 8 en 9 (de bepalingen inzake de toepasselijke wetgeving) geldt evenwel dat de Nederlandse wetgeving eveneens de wettelijke regelingen inzake medische zorg omvat.

Artikel 3, vierde lid, stelt dat in de onderlinge betrekkingen in principe geen rekening wordt gehouden met rechten en verplichtingen die voortvloeien uit overeenkomsten met derde landen. Daarbij zou het bijvoorbeeld kunnen gaan om het mede in aanmerking nemen van in die derde landen vervulde tijdvakken van verzekering voor de opening van het recht op een uitkering.

In artikel 6, eerste lid, is het beginsel van de export van uitkeringen vervat inzake ouderdom, overlijden en invaliditeit. De voor het recht op uitkering geldende wettelijke eis dat de uitkeringsgerechtigde of zijn gezinslid in Nederland dient te wonen, is niet van toepassing ten aanzien van de in het Verenigd Koninkrijk wonende uitkeringsgerechtigden en hun gezinsleden.

Op 9 december 2004 is de Wet houdende goedkeuring van het voornemen tot opzegging van het op 28 juni 1962 te Genève totstandgekomen Verdrag betreffende de gelijkheid van behandeling van eigen onderdanen en vreemdelingen met betrekking tot de sociale zekerheid (IAO-Verdrag Nr. 118; Stb. 2004, 715) van kracht geworden. Ingevolge artikel 2 van die wet bestaat het recht op pensioen dan wel uitkering op grond van de Algemene Ouderdomswet (AOW), de Algemene nabestaandenwet (Anw), de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) respectievelijk de Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen (WAZ) tot het moment waarop Nederland niet langer gebonden is aan het IAO-Verdrag Nr. 118.

IAO-Verdrag Nr. 118 is inmiddels voor Nederland opgezegd (zie Trb. 2005, 49, blz. 3) en treedt op 20 december 2005 voor ons land buiten werking. In het licht hiervan zullen tot 1 januari 2006 socialezekerheidsuitkeringen zonder beperkingen worden geëxporteerd; het onderhavige verdrag heeft hierop geen invloed. Na 1 januari 2006 kunnen naar Jersey of Guernsey en het Eiland Man alleen de uitkeringen worden geëxporteerd die onder de materiële werkingssfeer van dit verdrag vallen. Naar Groot-Brittannië en Noord-Ierland kunnen uitkeringen worden geëxporteerd op grond van Verordening (EEG) nr. 1408/71.

In de overige leden van artikel 6 zijn specifieke regelingen opgenomen ten aanzien van invaliditeitsuitkeringen krachtens de wetgeving van respectievelijk het Eiland Man, Jersey en Guernsey.

De Toeslagenwet en de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten zijn in het zesde lid van de toepassing van de exportbepaling uitgesloten.

Deel II. Bepalingen inzake de toe te passen wetgeving

Met de regels zoals deze zijn opgenomen in artikel 7 wordt aangesloten bij de aanwijsregels inzake de toepasselijke wetgeving van Verordening (EEG) nr. 1408/71. Als algemene regel geldt dat men slechts aan één enkele wetgeving onderworpen is. Indien men als werknemer of zelfstandige in één der verdragsluitende partijen werkt, geldt dat men uitsluitend is onderworpen aan de wetgeving van het werkland. Werkt men in beide verdragsluitende partijen, dan is uitsluitend de wetgeving van het woonland van toepassing. Het artikel bevat voorts een aantal bepalingen inzake de premiebetaling volgend uit de aanwijzing van de toe te passen wetgeving. Het opnemen van deze laatste bepalingen is in het bijzonder noodzakelijk voor de toepassing van de verschillende stelsels van het Verenigd Koninkrijk.

Artikel 8 bepaalt dat de werknemer die verzekerd is krachtens de wetgeving van het ene land en door zijn aldaar gevestigde werkgever wordt tewerkgesteld in het andere land, onder nadere voorwaarden gedurende maximaal drie jaar onderworpen blijft aan de sociale-verzekeringswetgeving van het eerstgenoemde land.

Artikel 9 bevat de aanwijsregels betreffende de toe te passen wetgeving voor werknemers, werkzaam bij het internationale vervoer, terwijl artikel 10 de bijzondere regels geeft ten aanzien van de zeevaart.

Het eerste lid van artikel 10 bevat het algemene beginsel dat zeelieden uitsluitend zijn onderworpen aan de wetgeving van de verdragsluitende partij waar het schip is ingeschreven, mits betrokkene in een van beide landen woont. Het tweede tot en met het vierde lid geven enkele uitzonderingen op deze hoofdregel.

Artikel 11 geeft een bijzondere regeling voor ambtenaren en met hen gelijkgestelden die door de ene verdragsluitende partij wordt uitgezonden naar de andere verdragsluitende partij. Zij vallen overeenkomstig het Verdrag van Wenen inzake diplomatiek verkeer van 18 april 1961 (Trb. 1962, 159) en het Verdrag van Wenen inzake consulaire betrekkingen van 24 april 1963 (Trb. 1981, 143) niet onder de socialezekerheidswetgeving van de ontvangende staat, maar van de staat die de desbetreffende ambtenaar of met hem gelijkgestelde uitzendt. Dit geldt ook voor zijn gezinsleden, tenzij deze in de ontvangende staat arbeid verrichten.

Artikel 12 is van belang voor de toepassing van de Nederlandse volksverzekeringen. Dit artikel bepaalt dat indien de Nederlandse wetgeving als de toepasselijke wetgeving is aangewezen, de desbetreffende persoon wordt geacht in Nederland te wonen.

Artikel 13 geeft de bevoegde autoriteiten de mogelijkheid bij overeenkomst af te wijken van de bepalingen van Deel II. Dit is met name van belang, indien de toepassing van de desbetreffende bepalingen voor bepaalde personen niet tot het onderworpen zijn aan één wetgeving zou leiden.

Deel III. Bijzondere bepalingen voor het Verenigd Koninkrijk

Zoals de titel van dit deel reeds aangeeft, bevat artikel 14 uitsluitend bepalingen die van belang zijn voor het Verenigd Koninkrijk. In het bijzonder gaat het hier om bepalingen die omzettingsregels geven voor de wijze waarop met in Nederland vervulde tijdvakken van verzekering rekening moet worden gehouden en op welke wijze deze tijdvakken worden geconverteerd voor de toepassing van de respectieve stelsels. Dit is met name van belang wanneer zich situaties voordoen waarbij het noodzakelijk is dat, voor de opening van het recht op uitkering, in Nederland vervulde tijdvakken van verzekering samengesteld moeten worden met tijdvakken van premiebetaling in het Verenigd Koninkrijk. Deze regels zijn nodig omdat het recht op uitkering krachtens de verschillende stelsels in het algemeen afhankelijk is van het betaald hebben van premies over bepaalde tijdvakken.

Deel IV. Bepalingen betreffende uitkeringen

Artikel 15 bepaalt onder welke voorwaarden en onder welke omstandigheden uitkeringen bij ziekte en moederschap worden betaald indien de rechthebbende op het grondgebied van de andere verdragsluitende partij verblijft dan de verdragsluitende partij krachtens de wetgeving waarvan de uitkering is verschuldigd. Deze bepaling is met name van belang voor de toepassing van de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk. Het zevende lid bevat een anticumulatie-regeling voor het geval tegelijkertijd rechten uit meerdere stelsels kan worden geclaimd.

Artikel 16 bepaalt dat de vaststelling van arbeidsongeschiktheid en de betaling van arbeidsongeschiktheidsuitkeringen uitsluitend geschiedt krachtens de wetgeving van de verdragsluitende partij die van toepassing was op het moment dat de ongeschiktheid tot werken zich heeft geopenbaard. Het tweede lid stelt regels voor het geval van samenloop van ziekengeld met arbeidsongeschiktheidsuitkeringen krachtens meerdere socialeverzekeringstelsels.

Artikel 17 geeft regels voor de samenstelling van tijdvakken van verzekering voor de opening van het recht op werkloosheidsuitkeringen, waarbij wederom de conversieregels van artikel 14 worden gehanteerd.

Ook deze bepaling is met name van belang voor de toepassing van de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk.

Artikel 18 stelt nadere regels voor de vaststelling van het ouderdomspensioen en pensioen aan nagelaten betrekkingen. De stelsels van het Verenigd Koninkrijk voorzien in de mogelijkheid dat in bepaalde gevallen hetzij een forfaitair basispensioen wordt verleend, hetzij een geprorateerd pensioen. Het eerste lid bepaalt dat in het geval krachtens de nationale wetgeving recht op een basis-ouderdomspensioen bestaat, uitsluitend dit basispensioen wordt betaald, zelfs indien sprake is van een gereduceerd pensioen. Een keuzemogelijkheid is in dat geval niet toegestaan. Het tweede en derde lid geven een uitzondering op voornoemde hoofdregel. In het tweede lid gaat het om een op pro-rata basis vastgestelde verhoging van het basispensioen, terwijl het derde lid ziet op de in Jersey en Guernsey bestaande mogelijkheid, dat vrouwen die eigen rechten hebben opgebouwd een keuzemogelijkheid hebben. Hetgeen wordt verstaan onder een in het tweede lid genoemde categorie A-respectievelijk categorie-B pensioen is nader gedefinieerd in artikel 1, eerste lid onder c).

Overeenkomstig het vijfde lid worden de ouderdomspensioenen krachtens de Nederlandse AOW in beginsel uitsluitend op basis van de op grond van deze wet vervulde verzekeringstijdvakken vastgesteld. In aansluiting hierop bepaalt het zesde lid dat de betrokkene, indien hij niet voldoet aan de in de AOW gestelde voorwaarden inzake het recht op de overgangsvoordelen, de tijdvakken waarover hij tussen zijn 15e en 65e in Nederland heeft gewoond of gwerkt, als tijdvakken van verzekering worden beschouwd. De toekenning van deze AOW-overgangsvoordelen is afhankelijk van een voorafgaande feitelijke verzekering krachtens deze wet. Deze band die men met de Nederlandse verzekering moet hebben gehad blijkt uit het zevende lid. In dat geval heeft men aanspraak op verhoging van het AOW-overgangspensioen op basis van woon- of werktijdvakken in Nederland, gelegen tussen de 15e verjaardag en 1 januari 1957, voorzover men na het bereiken van de 59-jarige leeftijd gedurende zes jaren in Nederland of in het Verenigd Koninkrijk heeft gewoond en zo lang men op het grondgebied van één van deze verdragspartijen woont.

Overeenkomstig het achtste lid worden de betreffende woon- of werktijdvakken evenwel niet in aanmerking genomen indien zij bij de berekening van pensioenrechten krachtens de wetgeving van een andere (derde) staat reeds in aanmerking worden genomen.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 19 geven de artikelen 19 tot en met 23 nadere regels omtrent de wijze waarop pro-rata pensioenen worden berekend. Zoals reeds onder artikel 18 is aangegeven, zijn deze artikelen alleen van toepassing indien geen aanspraak bestaat op een basispensioen als bedoeld in artikel 18.

Het tweede lid van artikel 19 geeft de technische berekeningswijze weer. Uit het vijfde en zesde lid volgt dat, indien de in het vierde genoemde drempels niet worden gehaald danwel indien sprake is van verzekerings-tijdvakken van minder dan een jaar, de betreffende tijdvakken als verzekeringstijdvakken krachtens de Nederlandse wetgeving in aanmerking worden genomen.

Artikel 20 bepaalt nader welke tijdvakken voor de pro-rata-berekening krachtens artikel 19 in aanmerking dienen te worden genomen, terwijl artikel 21 nadere regels stelt ten aanzien van een samenloop van verzekerinstijdvakken krachtens de verschillende socialeverzekeringstelsels.

Artikel 22 bepaalt dat enkele specifieke uitkeringen krachtens de wetgeving van Groot-Brittannië, Noord-Ierland en het Eiland Man bij de pro-rata-berekening van artikel 19 buiten beschouwing worden gelaten en artikel 23 geeft uitsluitend hoe te handelen in het geval niet gelijktijdig aan de voorwaarden voor het recht op pensioen in de beide verdragssluitende partijen voldoet.

Artikel 24 verklaart de artikelen 18 tot en met 23 in beginsel van overeenkomstige toepassing op weduwenpensioenen. Aangezien het bedrag van het nabestaandenpensioen krachtens de Nederlandse algemene nabestaandenverzekering niet afhankelijk is van de duur van de verzekering, is op dit pensioen in beginsel uitsluitend artikel 18 van toepassing. Het tweede lid van artikel 24 voorziet, in aanvulling op artikel 6, in de export van het halfwezenpensioen.

Artikel 25 is uitsluitend van belang voor de verschillende stelsels van het Verenigd Koninkrijk aangezien deze, anders dan het Nederlandse socialeverzekeringsstelsel, een afzonderlijke regeling kennen voor arbeidsongevallen en beroepsziekten. De in dit artikel opgenomen bepalingen weerspiegelen de in artikel 14 opgenomen bepalingen voor ziekte. Het eerste lid voorziet er in dat bijvoorbeeld een werknemer die tijdelijk in Nederland is tewerkgesteld en op wie overeenkomstig artikel 8 de wetgeving van het Verenigd Koninkrijk van toepassing is en die in Nederland door een arbeidsongeval of beroepsziekte wordt getroffen, aanspraak op de uitkering aan laatstbedoelde wetgeving kan ontlenen. Het tweede lid ziet op soortgelijke bescherming gedurende de periode dat de betrokkene die zich tijdens zijn dienstbetrekking van het grondgebied van de ene verdragssluitende partij naar dat van de andere verdragssluitende partij begeeft.

Het derde lid geldt uitsluitend voor Guernsey en beperkt de betaling van de uitkeringen in Nederland tot 13 weken voor seizoenwerkers.

Artikel 26 bevat de coördinatieregels op het terrein van kinderbijslag. Het eerste lid en tweede lid bepalen dat de Nederlandse kinderbijslag ook wordt uitbetaald voor kinderen die op het grondgebied van het Verenigd Koninkrijk verblijven indien wordt voldaan aan de overige voorwaarden voor het recht op kinderbijslag die de Nederlandse wetgeving stelt. Het derde lid bepaalt dat in het geval van samenloop van kinderbijslag, uitsluitend de kinderbijslag wordt uitbetaald krachtens de wetgeving van het land op wiens grondgebied het kind woont.

Deel V. Diverse Bepalingen

Artikel 27 geeft regels ten aanzien van de terugvordering van onverschuldigde betalingen en verhaal van verleende bijstand.

Het eerste lid heeft betrekking op de gevallen waarin door de bevoegde autoriteit of het bevoegde orgaan in één der verdragssluitende partijen voorlopige uitkeringen zijn verleend terwijl naderhand blijkt dat de bevoegde autoriteit of het bevoegde orgaan in de andere verdragssluitende partij uitkering over dezelfde periode is verschuldigd. In dat geval vindt verrekening plaats van de voorlopige uitbetaalde uitkeringen met het in de ander verdragssluitende partij beschikbare tegoed.

Het tweede lid ziet op de situatie waarin door een bevoegde autoriteit of een bevoegd orgaan meer is betaald dan het bedrag waarop recht bestaat. In dit geval kan alleen om verrekening met uitkeringen uit de andere verdragssluitende partij worden gevraagd op de wijze en binnen de grenzen, zoals deze zijn bepaald in de eigen wetgeving. Bovendien zal de andere bevoegde autoriteit of bevoegd orgaan dat de inhouding moet toepassen, rekening houden met de beperkingen, welke de eigen

wetgeving aan een verrekening stelt. Daarbij wordt dan gehandeld alsof het door deze bevoegde autoriteit of dit bevoegd orgaan zelf te veel betaalde uitkeringen betreft.

Het derde lid regelt de verrekening van genoten bijstand met het bedrag van uitkeringen die krachtens de wetgeving van de andere verdrag-sluitende partij over dezelfde periode zijn verschuldigd. De regeling komt er op neer dat de in de andere verdragsluitende partij verschuldigde uitkeringen ter beschikking worden gesteld aan het orgaan dat de bijstand heeft verleend. Dit laatste orgaan stelt vast welk bedrag aan bijstand zou zijn verleend indien de uitkering over de betreffende periode reeds zou zijn betaald. Voorzover de betaalde bijstand het bedrag van de aldus vastgestelde bijstand overschrijdt, wordt dit meerdere ingehouden op de ter beschikking gestelde uitkering. Het eventuele restant van de uitkering wordt aan de betrokkene overgemaakt.

De artikelen 28 tot en met 30 bevatten de bepalingen welke onder meer beogen de uitwisseling van gegevens ten behoeve van de vaststelling van de uitkeringen tussen de beide verdragsluitende partijen te vergemakkelijken en de samenwerking tussen de verzekeringsorganen te regelen. De Sociale verzekeringsbank en het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen hebben inmiddels ter uitwerking van deze bepalingen nadere afspraken gemaakt met betrekking tot de gegevensuitwisseling tussen beide landen.

Artikel 31 bevat regels met betrekking tot het beslechten van geschillen, welke tussen de verdragsluitende partijen met betrekking tot de interpretatie en de toepassing van het verdrag kunnen rijzen.

Deel VI. Overgangs- en slotbepalingen

Artikel 32 bevat verschillende overgangsbepalingen, welke onder meer regelen in hoeverre feiten of tijdvakken, welke zich hebben voorgedaan dan wel vervuld zijn vóór de inwerkingtreding van het verdrag, nog in aanmerking kunnen worden genomen voor de toepassing van het verdrag. Aangezien de uitkeringen, welke met toepassing van het verdrag worden vastgesteld in verschillende gevallen voor de betrokkenen gunstiger kunnen zijn dan de volgens de nationale bepalingen vastgestelde uitkeringen, biedt het zevende lid de mogelijkheid om binnen twee jaar na de inwerkingtreding van het verdrag herziening van reeds vastgestelde uitkeringen aan te vragen.

Artikel 33 bevat de overgangsbepalingen ten aanzien van personen op wie het verdrag niet van toepassing is. Mede gelet op de formulering van de personele werkingssfeer onder artikel 2, gaat het hier uitsluitend om personen op wie Verordening (EEG) nr. 1408/71 van toepassing is. De mogelijkheid bestaat dat ten aanzien van deze personen ook nog aanspraak op uitkeringen gemaakt kan worden op grond van het Verdrag uit 1954, in de periode dat het Verenigd Koninkrijk nog niet was toegetreten tot de Europese Gemeenschappen. Deze overgangsbepaling regelt dat voor hen de in opbouw zijnde rechten worden vastgesteld overeenkomstig de EEG-verordeningsbepalingen. Hiermee wordt een eventuele complexe samenloop van aanspraken onder zowel het Verdrag uit 1954 als onder de Verordening voorkomen.

Artikel 34 bepaalt dat het verdrag in werking treedt drie maanden volgend op de maand waarin de ratificatie is afgerond. In verband met de beëindiging van de opschorting van de exportbeperking van de Wet beperking export uitkeringen met ingang van 1 januari 2006, is in het

tweede lid bepaald dat Nederland artikel 6 met ingang van die datum voorlopig toepast.

3. Koninkrijkspositie

Het onderhavige verdrag zal voor wat het Koninkrijk betreft, alleen voor Nederland gelden.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
H. A. L. van Hoof

De Minister van Buitenlandse Zaken,
B. R. Bot